

ARAMESE
BEWEGING VOOR
MENSENRECHTEN
(ABM)

PERIODIEKE RAPPORTAGE
MENSENRECHTENSITUATIE CHRISTELIJKE
MINDERHEDEN IN TURKIJE EN IRAK

ONTWIKKELINGEN VAN JANUARI TOT OKTOBER 2008

| Aramese Beweging voor Mensenrechten (ABM) |

ܐܪܡܝܝܬܐ ܕܡܢܫܝܬܐ ܕܡܢܫܝܬܐ

Postbus 40234, 7504 RE Enschede

info@aramesebeweging.nl – Giro 92 80 433

www.aramesebeweging.nl

DE ARAMESE BEWEGING VOOR MENSENRECHTEN

De Aramese Beweging voor Mensenrechten is een onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die zich geweldloos inzet voor vrede en rechtvaardigheid. De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens onderschrijvend, heeft de ABM tot doel elke schending van mensenrechten, en die van de Aramese bevolking in het bijzonder, internationaal bij politici en overheden aan te kaarten. Tevens werkt zijn samen met andere, zowel lokale als internationale, organisaties om de belangen van de Aramese gemeenschap te behartigen.

Getalsmatig zijn de Arameeërs in de verschillende landen, Turkije, Irak en Syrië, te gering om hun rechten zonder hulp van buiten af te dwingen. Zij moeten kunnen vertrouwen op de verantwoordelijkheid van de regeringen van deze staten om hun mensenrechten als culturele minderheden te garanderen en de aanhoudende bemoeienis van de internationale gemeenschap om genoemde regeringen op deze verantwoordelijkheid aan te spreken. Door middel van periodieke rapportages, het beleggen bijeenkomsten en het onderhouden van contacten daarover met politici en niet-gouvernementele organisaties wil de Aramese Beweging voor Mensenrechten de positie van de Aramese christenen in het Midden-Oosten ondersteunen. De Aramese christenen die nog in de regio leven, moeten zwijgen over deze diep zwarte bladzijden in hun geschiedenis en het leed dat hen is aangedaan en nog dagelijks aangedaan wordt. Zelfs in Europa lopen mensen gevaar voor intimidatie en serieuze bedreigingen wanneer zij al te zeer op de situatie in het land van herkomst wijzen.

De afgelopen jaren heeft de Aramese Beweging voor Mensenrechten (ABM) keer op keer de noodklok geluid over mensenrechtenschendingen tegen christenen in Turkije en Irak. Moorden, bedreigingen, ontvoeringen en tal van overheidsmaatregelen in beide landen ten aanzien van deze minderheden. Naar aanleiding van onze meldingen werden regelmatig Kamervragen gesteld, werd overleg gevoerd met leden van het Europees Parlement en de Parlementaire Assemblee van de Raad van Europa en deed de Nederlandse ambassade in Turkije onderzoek naar door ABM gerapporteerde incidenten.

Het bleef echter bij het melden van en reageren op incidenten. Met ingang van deze periodieke rapportage proberen we deze incidenten meer in te kaderen in ontwikkelingen ten goede of ten kwade en deze te vergelijken met de internationale afspraken die (ook) ten aanzien van Turkije en Irak gelden. De 60 jaar geleden vastgestelde *Universele Verklaring van de Rechten van de Mens* is daarbij het belangrijkste document; daarnaast baseren wij ons op de criteria die de Europese Unie in diverse documenten hanteert met betrekking tot etnische, culturele en religieuze minderheden.

KORTE GESCHIEDENIS VAN DE ARAMEEËRS

Alvorens de mensenrechtensituatie van de Arameeërs in het Midden-Oosten te schetsen, zal in deze paragraaf kort de geschiedenis van het volk worden beschreven. Hierdoor is de hedendaagse situatie van de Arameeërs beter te begrijpen.

Het Aramese volk leeft al drie millennia in het Midden-Oosten, in het gebied dat bekend staat als Mesopotamië, of – zoals de Hebreeuwse naam luidt – Aram-Naharaim.

De culturele bijdrage van het Aramese volk aan de wereldbeschaving is zeer groot geweest. In de antieke oudheid stonden de Arameeërs bekend als prominente handelaren en verspreiders van cultuur en alfabet. Ze domineerden de handel langs de oude "Zijde Route". Hun relatief eenvoudige taal, het Aramees, verspreidde zich samen met het 22-letterig alfabet snel over het gehele Midden-Oosten en grote delen van Azië. Veel andere talen werden in deze periode geschreven in het Aramese alfabet. Veel van de schriftten die vandaag de dag gebruikt worden vinden hun oorsprong in het Aramese alfabet.

In de eerste eeuw na Christus bekeerde het grootste deel van de Arameeërs zich tot het Christendom. In deze periode werd door de Arameeërs zelf de benaming Syriër steeds vaker gebruikt om aan te tonen dat zij geen heidenen waren zoals hun voorvaderen. Echter auteurs gebruikten nog vaak de dubbele naam Syrisch-Aramees om (de afkomst van) het volk en de taal aan te duiden. Alle Syrisch-Aramese (maar ook andere) historici stellen dat de Syriërs eerder bekend stonden als Arameeërs en dat de Syrische taal afstamt van het Aramees. De termen Syriër en Arameeër worden vandaag de dag dan ook als synoniemen beschouwd.

Vanaf de vierde eeuw ontbreekt het de Arameeërs aan een eigen staat. Gedurende het uiteenvallen van het Ottomaanse Rijk, na de Eerste Wereldoorlog, creëerden de overwinnende staten een nieuw Midden-Oosten. Koloniale grootmachten Frankrijk en Groot-Brittannië verdeelden het gebied zonder enige achting voor etnische groepen. Een nieuwe kaart werd getekend waardoor nieuwe landen ontstonden, zoals Turkije, Irak, Syrië, Libanon, etc. De nieuw getekende grenzen hielden geen enkele rekening met bestaande naties. Sterker nog, ze werden dwars door etnische groepen getrokken in plaats van ertussen. De huidige grenzen hebben het leefgebied van Arameeërs verdeeld en zij leven nu dan ook, vaak onder moeilijke omstandigheden, verdeeld over verschillende landen. Het religieuze hartland van de Arameeërs, Tur Abdin, kwam bij deze verdeling in Zuidoost Turkije te liggen.

In 1920 werd een Aramese delegatie naar de vredesconferentie in Sèvres gezonden in de hoop hun historische rechten terug te krijgen. Echter de grootmachten weigerden de Arameeërs deze rechten toe te kennen. Sindsdien proberen de nieuwe staten in het Midden-Oosten de Arameeërs te dwingen hun cultuur, taal en etnische achtergrond op te geven. Als voorbeeld hiervan dienen de duizenden Aramese namen van steden, dorpen, rivieren en regio's die door de betreffende overheden zijn veranderd in Turkse of Arabische namen.

Het overgrote deel van de Arameeërs is Christelijk en behoort tot een van de volgende kerken van de Syrische traditie:

West-Syrische Kerken:

- Syrisch Orthodoxe Kerk van Antiochië
- Syrisch Katholieke Kerk
- Maronitische Kerk

Oost-Syrische Kerken:

- Oude Kerk van het Oosten
- Assyrische Kerk van het Oosten
- Chaldeeus Katholieke Kerk

UNIVERSELE VERKLARING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS

Deze rapportage zal worden gestructureerd aan de hand van een aantal artikelen uit de 60 jaar geleden vastgestelde Universele Verklaring van de Rechten van de Mens. Aan de hand van enkele van deze artikelen zal de situatie per land geëvalueerd worden. De mensenrechten die per land belicht zullen worden stammen uit de volgende artikelen:

ARTIKEL 3:

Een ieder heeft het recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.

ARTIKEL 17:

Een ieder heeft recht op eigendom, hetzij alleen, hetzij tezamen met anderen.

Niemand mag willekeurig van zijn eigendom worden beroofd.

ARTIKEL 18:

Een ieder heeft recht op vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst; dit recht omvat tevens de vrijheid om van godsdienst of overtuiging te veranderen, alsmede de vrijheid hetzij alleen, hetzij met anderen zowel in het openbaar als in zijn particuliere leven zijn godsdienst of overtuiging te belijden door het onderwijzen ervan, door de praktische toepassing, door eredienst en de inachtneming van de geboden en voorschriften.

ARTIKEL 27:

Een ieder heeft het recht om vrijelijk deel te nemen aan het culturele leven van de gemeenschap, om te genieten van kunst en om deel te hebben aan wetenschappelijke vooruitgang en de vruchten daarvan.

Een ieder heeft het recht op de bescherming van de geestelijke en materiële belangen, voortspuitende uit een wetenschappelijk, letterkundig of artistiek werk, dat hij heeft voortgebracht.

Turkije

De rechten van Arameeërs¹ worden in Turkije bedreigd. Reeds vanaf het eind van de negentiende eeuw wordt het de Arameeërs vanwege hun Christelijke geloof onmogelijk gemaakt een rustig en vreedzaam bestaan op te bouwen. Na de genocide in 1914 was de Aramese bevolking bijna uitgeroeid in Turkije. Na de laatste massale vlucht van Arameeërs uit Turkije in de jaren '70 bedraagt hun aantal slechts twee à drieduizend in de regio Tur Abdin, gelegen in de zuidoostelijke provincie Mardin in Turkije. Omdat de Arameeërs in het vredesverdrag van Lausanne uit 1923 niet expliciet zijn aangemerkt als minderheden, moeten zij het stellen met minder rechten dan minderheden die wel expliciet in het verdrag staan genoemd. Het is triest heden ten dage te moeten vaststellen dat het de Arameeërs nog steeds niet is toegestaan hun millennia oude taal, het Aramees, te doceren. Veelal gebeurt dit in het geheim om zo te waken dat hun eeuwenoude taal en cultuur niet uitsterven.

De voormalige premier Ecevit en de huidige premier Erdogan hebben beide aangegeven dat de Arameeërs welkom zijn terug te keren naar hun verlaten dorpen. Dit blijkt in de praktijk niet van harte te zijn. Arameeërs genieten nog steeds geen wettelijke bescherming als minderheid. Het gebied is onveilig en in politieke zin erg onstabiel. Koerdische clanleiders zien de Arameeërs als bedreiging en laten geen middel onbenut om ze te intimideren en te verdrijven.

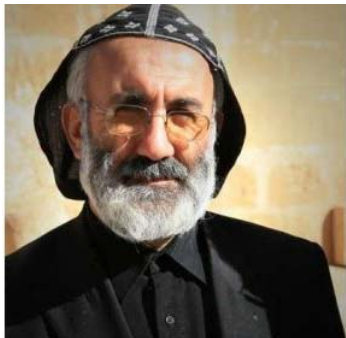
De Aramese Beweging voor Mensenrechten ontvangt regelmatig ernstige berichten uit Tur Abdin. Grondgebied van Arameeërs wordt zonder gene onteigend en pas tegen hoge betalingen kan men aanspraak doen op de eigen landerijen en bezittingen. Kloosters en priesters worden met de dood bedreigd en kerken met eeuwenoude geschriften worden grofweg geplunderd. Arameeërs die, na decennia in de diaspora te hebben geleefd, een bezoek willen brengen aan hun geboorteplaats worden bij aankomst mishandeld en of zelfs vermoord. Daarnaast worden er bomaanslagen gepleegd om de terugkerende Arameeërs een duidelijk signaal te geven en om de nog overgebleven Aramese christenen angst in te boezemen. Turkije slaagt er binnenkort in om haar te ontdoen van de Aramese bevolkingsgroep. De rest van de wereld kijkt al jarenlang toe.

¹ In Turkije bekend onder de naam Süryani

ARTIKEL 3: RECHT OP LEVEN, VRIJHEID EN ONSCHENDBAARHEID VAN ZIJN PERSOON.

Ontvoering van de Syrisch Orthodoxe monnik Daniel Savci in Tur Abdin

Op 11 november 2008 heeft een rechtbank in Turkije vier mannen tot 15 jaar cel veroordeeld. In het najaar van 2007 hadden zij de Syrisch Orthodoxe monnik Daniel Savci (foto) in het in Tur Abdin gelegen Midyat ontvoerd, in de verwachting een losgeld van

300.000 euro te kunnen ontvangen. Eén van de vier mannen was een door de Turkse overheid aangestelde, en betaalde, dorpswachtleider.

Deze paramilitaire dorpswachters die door de overheid (zonder enige opleiding) zijn voorzien van wapens en munitie worden door de inheemse Aramese bewoners gevreesd vanwege hun gewelddadig en intimiderend gedrag. Dit vormt een grote hindernis voor terugkerende Arameeërs.

Doordat de nu veroordeelde ontvoerders uit de kring van deze paramilitaire dorpswachters afkomstig waren, biedt hun gevangenschap geen enkele veiligheidsgarantie bij de ontvoerde monnik. In de streek Tur Abdin gelden de wetten van de clans en families van hun collega's, vrienden en familieleden. Ook al is er recht gesproken, in praktijk bestaan geen veiligheids garanties voor de christelijke minderheden in Turkije.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten adviseert de Nederlandse regering en de Europese Unie op het aandringen het systeem van dorpswachten in Turkije op te heffen. Een beter alternatief is om de politie te trainen naar Europese maatstaven.

ARTIKEL 17: RECHT OP EIGENDOM, ALLEEN OF TEZAMEN MET ANDEREN.

Opzettelijke bosbranden

Begin juni heeft het Turkse leger door middel van explosies de bossen op de Izlo-bergen in brand gezet. Het doel zou de verdrijving van zich daar verbergende PKK-strijders zijn geweest. Volgens de in dit gebied wonende christelijke bevolking begeven PKK-strijders zich echter slechts sporadisch in dit gebied. En zelfs als deze er wel regelmatig zouden zijn,

dan is een dergelijke tactiek van verschroeide aarde volstrekt buitenproportioneel. Het vermoeden bestaat dan ook dat deze grootschalige brandstichting niet tegen de PKK maar tegen de christelijke bevolking in de dorpen Badibe, Harabemishka, Sederi, Ihwo en Arbo is gericht. Dorpen waar de laatste jaren juist steeds meer Arameeërs naar terug keren. Iets wat het Turkse leger kennelijk wil ontmoedigen.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten heeft eerder gerapporteerd over schendingen van mensenrechten door het Turkse leger en paramilitaire dorpwachters jegens Arameeërs. Deze bosbranden in de Izlo-bergen hebben grote consequenties voor Arameeërs omdat alle druiven-, amandel- en vijgenboomgaarden zijn verdwenen. Daar de meeste Arameeërs in Tur Abdin afhankelijk zijn van de landbouw, hebben zij hun gehele oogst, de primaire bron van inkomsten, in vlammen zien opgaan. De Turkse overheid is hiervoor aansprakelijk, temeer vanwege het feit dat er geen enkele actie is ondernomen om de dagenaanhoudende bosbranden te blussen of binnen de perken te houden.

Dit maakt duidelijk de dubbelhartigheid van de Turkse overheid zichtbaar. Voor de bühne en in allerlei politieke verklaringen verzekert zij het recht op terugkeer van in de loop van de laatste eeuw gevluchte christelijke Arameeërs naar Tur Abdin, maar tegelijkertijd maakt zij het de daadwerkelijk terugkerende Arameeërs het leven praktisch onmogelijk.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de Nederlandse regering en de Europese Unie op om in dit verband niet alleen naar toezeggingen van de Turkse overheid te luisteren, maar ook effectieve uitwerking van toezeggingen te toetsen.

ARTIKEL 18: RECHT OP VRIJHEID VAN GEDACHTE, GEWETEN EN GODSDIENST.

Onteigening Aramees religieus erfgoed klooster Mor Gabriel

Mor Gabriel, een van de oudste christelijke kloosters ter wereld (gesticht in 397) en thans de zetel van één van de twee overgebleven bisschoppen in Tur Abdin, wordt in zijn voortbestaan bedreigd door aanspraken van naburige dorpen op de landerijen en bezittingen van het klooster. De Syrisch Orthodoxe Kerk ziet de claims als onderdeel van een systematische campagne tegen het klooster.

Het klooster, dat zich in zijn onderhoud voorziet door de omliggende landerijen, wordt geïntimideerd door twee naburige Koerdische dorpen. Achtergrond is de opdracht van de Turkse regering om de bezittingen in het zuidoosten van Turkije kadastraal vast te leggen. Dat is met name bij de

christelijke Aramese dorpen een probleem omdat veel christenen hun woningen hadden verlaten en naar West-Europa waren vertrokken. In veel gevallen hebben Koerden intrek genomen in hun woningen en claimen dat zij de rechtmatige eigenaar zijn. Om hun claims kracht bij te zetten dreigden de Koerden zo nodig met geweld. Veel christenen hebben hun zaak aan Turkse rechtbanken voorgelegd, maar deze zaken worden veelal doorkruist door de machtspositie van plaatselijke, Koerdische stamleiders die vaak goede banden hebben met politici in Ankara. Veel Arameeërs kochten de Koerden met grote geldbedragen af om hun dorpen te redden. Niet zelden betaalden geloofsgenoten in Europa mee.

In 2005 begonnen ambtenaren met het kadastraal vastleggen van de landerijen van het klooster Mor Gabriel. De inwoners van het dorp Eglence maakten toen aanspraak op het bos dat rond het klooster ligt. De Syrisch Orthodoxe Kerk bracht de zaak onder de aandacht van de Turkse regering en van de Europese Unie. De ambtenaren staakten daarop hun werk.

Afgelopen zomer kwamen de ambtenaren terug om hun werk af te ronden. Er kwam een moeizaam compromis tot stand waarin het klooster uiteindelijk berustte omdat dit de rust zou kunnen doen terugkeren, maar de genoemde dorpen gingen niet akkoord. Momenteel lopen er drie gerechtelijke procedures tegen het klooster. Deze zullen eind december worden behandeld.

Als het klooster al zijn landerijen kwijtraakt, betekent dat het einde voor het klooster, hetgeen een grote klap zal betekenen voor zowel de in Tur Abdin overgebleven Aramese christenen, als de Aramese christenen in diaspora, omdat het klooster van Mor Gabriel een grote symbolische betekenis heeft voor deze gemeenschap. De zaak ligt nu bij de rechter,

maar de hele kwestie tot dusverre doet vraagtekens rijzen bij het vermogen en de bereidheid van de Turkse overheid om een religieuze minderheid in haar land te beschermen.

Naar aanleiding van Kamervragen heeft de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken, Maxime Verhagen, inmiddels beloofd deze kwestie nauwlettend te blijven volgen.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken, Maxime Verhagen, op om een vertegenwoordiger van de Nederlandse regering en/of ambassade de rechtszaak bij te laten wonen en de ondermijnende rol van de stamleiders in de rechtsgang te bekritisieren.

ARTIKEL 27: RECHT OM VRIJELIJK DEEL TE NEMEN AAN HET CULTURELE LEVEN VAN DE GEMEENSCHAP.

Dubbele moraal

Bij zijn bezoek aan Duitsland, begin februari 2008, oogstte de Turkse premier Erdogan forse kritiek op zijn uitspraak dat "assimilatie een misdaad tegen de menselijkheid" is. Niemand mag een bevolkingsgroep dwingen om zijn eigen culturele, taalkundige en religieuze identiteit te verloochenen, zo stelde Erdogan. Hij had het vanzelfsprekend over de Turkse gemeenschap in Duitsland en het integratiedebat dat ook daar gaande is. Hij riep op tot het stichten van gymnasia en zelfs universiteiten waarop in het Turks wordt gedoceerd. Hij vond het vanzelfsprekend dat ook de beheersing van de Duitse taal belangrijk was, maar de eigen taal, het Turks, mag niet verwaarloosd worden.

Deze uitspraken zijn in flagrante tegenspraak met de situatie in zijn eigen land wanneer het om de daar levende minderheden gaat. In het geval van de Arameeërs gaat het om een minderheid die, in tegenstelling tot de Turkse gemeenschap in Duitsland, ook nog eens inheems is, en een millennialange eigen beschavingsgeschiedenis in het gebied kent.

Het is dan ook volkomen terecht dat het Europees Parlement in zijn resolutie van 21 mei 2008 (nr. P6_TA(2008)0224) stelt dat het:

"nota [neemt] van de opvatting van het begrip assimilatie zoals naar voren gebracht door premier Erdogan tijdens zijn recente officiële bezoek aan Duitsland; is daarom van mening

dat de Turkse regering stappen moet nemen om alle burgers in staat te stellen hun culturele identiteit te ontwikkelen binnen de democratische Turkse staat; wijst in dit opzicht op de verplichtingen als uiteengezet in het kader voor onderhandelingen met betrekking tot respect voor en bescherming van minderheden en effectieve toegang tot het leren van andere talen dan Turks, tot het verzorgen van uitzendingen in andere talen dan het Turks alsmede tot openbare diensten in andere talen dan het Turks;"

De Aramese Beweging voor Mensenrechten sluit zich hierbij aan. De verwachtingen van Erdogan met betrekking tot de positie van Turkse minderheden in West-Europa sporen absoluut niet met de garanties die hij zou moeten geven aan de niet-Turkse minderheden in zijn eigenland. In dat perspectief drukken zijn uitspraken een nationalistische, dubbele moraal uit.

Irak

De situatie van de Arameeërs in Irak is waarschijnlijk het meest schrijnend van alle volkeren in Irak. Sinds de invasie van de Amerikaanse troepen en hun bondgenoten hebben reeds 800.000 Arameeërs (in Irak ook wel bekend als Syriërs (Syriacs), Chaldeeërs of Assyriërs), die de inheemse bewoners van Mesopotamië zijn, het gebied verlaten. Velen zoeken hun toevlucht in Syrië en Jordanië of westerse landen.

(BBC; Reuters, AFP; CNN)

De situatie is voor de Arameeërs met name nijpend omdat zij, buiten de malaise van de oorlog om, slachtoffers worden van discriminatie en vervolgingen vanwege hun christelijke geloof. De eveneens van Aramese origine Mandeëërs ondergaan dezelfde wreedheden. Dit is zuur omdat Arameeërs de inheemse bewoners zijn van Mesopotamië, lang voordat de Arabieren en Koerden het gebied onderworpen aan hun intolerante regimes.

Omdat het niet alleen een etnische maar ook een religieuze minderheid betreft, zijn de Arameeërs regelmatig doelwit van zowel aanslagen met een politiek motief als aanslagen met religieuze achtergronden. Schokkende voorbeelden hiervan zijn de dodelijke aanslag op de heer Mr Yeshuh Majid Hadaya, voorzitter van de organisatie "Syriac Independent Movement Assembly" (SIMA) en de onthoofding van de Syrisch Orthodoxe priester Paulos Iskander. Deze ontwikkelingen hebben de organisatie van de Arameeërs danig verzwakt waardoor deze erg kwetsbaar is. Uit de meest recente berichten blijkt dat er een doordachte campagne gaande is om de Arameeërs verder te verzwakken.

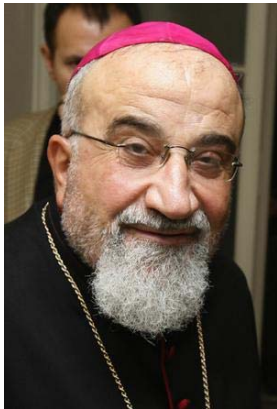

ARTIKEL 3: RECHT OP LEVEN, VRIJHEID EN ONSCHENDBAARHEID VAN ZIJN PERSOON &

ARTIKEL 17: RECHT OP EIGENDOM, ALLEEN OF TEZAMEN MET ANDEREN.

Ontvoeringen, moorden en aanslagen

Het is vrijwel ondoenlijk om een volledig overzicht te geven van de talrijke ontvoeringen en verdrijvingen van- en moorden op christenen in Irak. In het jaar 2008 sprongen de

ontvoering van de Chaldeeuwse aartsbisschop Faraj Rahoo (foto) eind februari en de golf van dodelijke aanslagen op de christelijke bevolking van Mosul in oktober het meest in het oog. De ontvoering van aartsbisschop Rahoo ging op zichzelf al met veel geweld gepaard. Twee lijfwachten en zijn chauffeur kwamen om het leven. Toen enkele weken later het ontzielde lichaam van de aartsbisschop werd aangetroffen, leidde dat wereldwijd tot protesten, maar nog geen maand later werd de Syrisch Orthodoxe priester Yousef Adel vermoord toen hij in Bagdad zijn eigen huis verliet.

In september en oktober werd de noord-Iraakse stad Mosul getroffen door een reeks aanslagen op de relatief grote christelijke bevolkingsgroep die deze stad herbergt. Er vielen enkele tientallen doden en duizenden christenen ontvluchtten de stad. Volgens velen gaat het hier om een doelbewuste verdrijving van christenen uit Mosul dat zowel door Koerden als door Soenitische moslims wordt begeerd om bij de verkiezingen in 2009 in handen te krijgen. Ook zijn er geruchten dat bepaalde moslimorganisaties achter deze aanslagen zouden zitten om vervolgens tegen hoge geldbedragen 'bescherming' te bieden aan de christelijke gemeenschap in Mosul.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de regering van Irak op om aanslagen op christenen in Irak onomwonden te veroordelen en bij voortduring duidelijk te maken dat in het toekomstige Irak ook plaats is voor Iraakse christenen. Verder roept ze de Iraakse regering op om al het mogelijke te doen om Iraakse christenen bescherming te bieden en zich tot het uiterste in te spannen om de daders van de aanslagen op te sporen en te berechten.

ARTIKEL 18: RECHT OP VRIJHEID VAN GEDACHTE, GEWETEN EN GODSDIENST.

Gerichte aanslagen op kerken

Niet alleen de christenen zelf vormen in Irak het doelwit van aanslagen, ook hun kerken liggen met regelmaat onder vuur. Ook hiervan is een eindeloze reeks te geven, maar nu beperken we ons tot de golf van aanslagen met autobommen op zondag 6 januari 2008 bij een aantal kerken in Bagdad en Mosul. Er vielen geen doden maar de Chaldeeuwse kerk van St. George, een Grieks-Melkitische kerk in Bagdad en de Chaldeeuwse kerk van St. Paul in Mosul liepen wel schade op. Ook werd een klooster getroffen door de aanslag.

Volgens de Chaldeeuwse aartsbisschop van Kirkuk, Louis Sako, waren de autobommen niet bedoeld te doden maar wel om de christelijke gemeenschap in Irak duidelijk te maken dat voor hen geen plaats is.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de regering van Irak op om, net als bij aanslagen op christenen, aanslagen op kerken en andere christelijke eigendommen te veroordelen, bescherming te bieden en de daders te vervolgen.

ARTIKEL 27: RECHT OM VRIJELIJK DEEL TE NEMEN AAN HET CULTURELE LEVEN VAN DE GEMEENSCHAP.

Vertegenwoordiging in het landsbestuur

In de Iraakse Grondwet die in 2004 werd ingevoerd hebben diverse etnische en religieuze minderheden in Irak kwaliteitszetels verkregen in de verschillende vertegenwoordigende lichamen. In oktober 2008 is in de door het Iraakse parlement aangenomen provinciale kieswet het artikel 50 geschrapt waarin deze kwaliteitszetels werden gegarandeerd voor de Regionale Raden waarvoor in 2009 verkiezingen georganiseerd zullen worden. Onder grote druk van de internationale gemeenschap zijn deze garantiezetels, zij het in afgeslankte vorm, toch weer teruggekeerd in de provinciale kieswet, maar de aanvankelijke verwijdering geeft aan dat het erkennen en respecteren van de rechten van onder andere

de christelijke minderheid in Irak nog altijd slecht gesteld is. Erkenning, respect en gehoord kunnen worden is een belangrijke voorwaarde voor de veiligheid van de christelijke minderheid in Irak.

De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de regering en het parlement van Irak alsmede de provinciale bestuurlagen op om de rechten van de christelijke minderheid te erkennen, deze een stem te geven en hier ook gehoor aan te geven.

Epiloog

Het overzicht van de mensenrechtensituatie van de Arameeërs in het Midden-Oosten dat door middel van dit rapport is geschetst, toont de deplorabele staat waarin de mensenrechten van de Arameeërs verkeren. De Aramese Beweging voor Mensenrechten roept de lezers dan ook op om in actie te komen voor deze kwetsbare groep. Immers de schenders van de mensenrechten doen dit vrijuit juist omdat zij rekenen op de desinteresse en nonchalance van de rest van de wereld. Het is betreurenswaardig te moeten concluderen dat dit tot nog toe terecht is gebleken. Zonder de inzet van, met name westerse, politici en organisaties dreigt het Midden-Oosten haar oudste bevolkingsgroep te verliezen.